

LA PENYA DE LES ÀGUILLES

La pedania de la Penya de les Àguiles, situada a la part nord-oest del terme municipal d'Elx, ha perdut gairebé per complet la seua condició de zona agrícola i s'ha convertit en una zona residencial.

En realitat, la Penya de les Àguiles mai no tingué un gran desenvolupament agrícola ja que el seu terreny és de secà, ondulat i una mica muntanyós; només hi hagué una agricultura marginal a les petites valls i a les fondalades.

A mitjans del segle actual, quan Elx inicià el seu accelerat desenvolupament econòmic i social a través de la indústria del calcer, a moltes famílies de la població els venia de grat tenir un xalet en el medi rural, i es posà de moda comprar una parcel·la amb aquesta finalitat. Malgrat que aquests xalets es construïen arreu del Camp d'Elx, la Penya de les Àguiles fou una de les zones preferides ja que el preu de la terra era més baix en no servir per a l'agricultura, i a més estava molt prop d'Elx. Els xalets, més o menys luxosos, anaren sorgint arreu de la pedania de la mateixa manera que els bolets creixen al bosc després de les pluges de la tardor. Hui dia, la Penya de les Àguiles és una zona residencial i els seus habitants no són camperols sinó ciutadans, ja que han perdut la seua condició rural en favor de una urbani-

tat que abraça els costums, les tradicions, la manera d'entendre la vida, etc.

A mesura que passava el temps i que la proliferació de xalets anava en augment, el preu de la terra pujava com una carabassera. Aquest fet contribuí que els agricultors que quedaven vengueren les parcel·les i anaren a viure a una altra zona tot deixant el camp lliure (mai millor dit) a aquells que volien construir-hi el seu xalet. I aquest procés tingué lloc a pesar que la zona passà a poder-se regar a través del Grup de *San Enrique* i d'unes aigües procedents d'uns pous d'Asp i del Fondó de les Neus. També perforaren diversos pous a la Peña de les Àguiles i trobaren aigua de bona qualitat, tot i que prou fonda, la qual cosa n'encaria el procés d'extracció.

La pedania de la Peña de les Àguiles, amb les seues 1.235 hectàrees de superfície, ocupa el seté lloc del Camp d'Elx pel que fa a extensió territorial. Segons el cens de 1996, aquesta superfície està habitada per 888 persones, encara que en realitat seran més del doble, ja que molta de la gent que hi viu està censada a la ciutat.

Donada la seua proximitat al nucli urbà de la ciutat, amb el qual confronta pel sud-est, aquesta pedania no té associació de veïns, ni ermita ni comissió de festes. En realitat sí que arribà a existir-hi una ermita que es construí a l'interior d'una gran finca rústica pertanyent a la família Casto Torregrosa, per indicació d'un capellà membre d'aquesta família; els diumenges i els dies festius celebraven missa a la capella d'aquesta ermita i hi assistien els propietaris i molts veïns dels voltants. Amb el pas del temps, però, aquesta finca es vengué en parcel·les i l'ermita ha desaparegut.

Tampoc no hi ha cap local públic o centre social perquè els

Un dels milers de «xalets» que s'han construït últimament de cap a cap de tot el camp d'Elx.

veïns s'hi reunesquen; quan volen assistir a algun acte lúdic o cultural van a la ciutat.

La població escolar de la pedania acudeix als col·legis i als instituts de la població, ja que donada la seua proximitat amb la ciutat, a la pedania no n'hi ha.

Tota aquesta gran quantitat de xalets agrupats i disseminats que hi ha de llarg a llarg de la Penya de les Àguiles, es comuniquen entre ells i amb la població a través d'una àmplia xarxa de camins, la majoria d'ells asfaltats, cosa que facilita molt el trànsit d'uns llocs als altres.

Al terreny de la Penya de les Àguiles i a tres quilòmetres de la població, està ubicat el cementeri nou, inaugurat ara fa uns vint anys. Aquest cementeri s'ha ampliat mol al llarg dels darrers anys per tal d'atendre les necessitats de la població, ja

que l'Ajuntament ha restringit els enterraments al cementeri vell i la població continua creixent.

La Peña de les Àguiles gaudeix d'una situació climatològica privilegiada ja que es troba situada al recer dels estreps muntanyosos, condició que la fa molt apta per als cultius d'hivern. No obstant això, per les raons que ja hem exposat abans, l'agricultura a aquesta zona ha quedat reduïda a la mínima expressió. Només hi trobem algunes explotacions de floricultura, algunes parcel·les d'ametlers i algunes hortalisses d'hivern que són el testimoni d'un desenvolupament agrari marginal tot i la bonança climàtica.

La Peña de les Àguiles fou sempre un dels llocs preferits per a desplaçar-s'hi el dia de l'Ascensió (a peu, és clar), a primeres hores del matí, per a "fer herbetes". Aquesta fou una tradició entranyable dels il·licitans durant molt de temps, però que hui dia s'ha perdut quasi per complet, entre altres coses, perquè aquest dia ni tan sols és festiu. Antigament, el dia de l'Ascensió era un dels "tres dijous que brillaven més que el sol"; el altres dos eren el dijous Sant i el Corpus. Tanmateix, els costums i les tradicions canvien i evolucionen en funció de les circumstàncies de cada moment. Així és la vida i així són les coses.